

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Proponuntur aliæ responsiones & rejiciuntur. In fine proponuntur
duæ aliæ celebriores responsiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Lucas se fatigasset D. Iosephi seriem maternam longius multoque operosius prosequendo quam Matthæus fecerat Paternam? Propter hanc rationem nullus quod sciam hanc viam, ab ipso authore suo D. Augustino ex hac etiam sine dubio causâ relictam, postea sequutus est.

SECTIO II.

Proponuntur aliæ Responsiones & rejiciuntur.

- I. **A**ntequam ad illas progrediamur observandum quatuor potissimum modis aliquem dici alterius Patrem. Primò *Generatione*, qui scilicet filium ex substantiâ suâ genuit. Secundò *Adoptione*, qui non naturâ genuit filium, sed ab alio genitum suâ voluntate adscivit & fecit filium. Tertiò *Affinitate*, quæ fit mediante matrimonii vinculo per quod efficitur quis Pater illius qui nupsit filio suo, vel filia, quomodo quis potest etiam contra voluntatem suam esse Pater. Quartò denique *Legali Substitutione*, qui modus fuit proprius & particularis Genti Judæorum: Nam ex lege Deuteronomii cap. 25. Viro sine liberis vitâ functo, primogenitum ab ipsius fratre seu propinquo suscitatum in uxore demortui, quam ducere tenebatur, lex defuncto substituebat, ita quod hic non generantis filius diceretur, nec ejus hæreditatem adiret ita genitus, sed defuncti: his positis.
- II. Certum est fieri non posse ut Jacob & Heli sint D. Iosephi Patres primo modo: licet enim frequenter videamus ex eadem copulâ unius cum unâ ex eodemque semine geminum nasci factum, omnium tamen Physicorum unanimis est sententia impossibile esse naturaliter ut à duobus hominibus una proles producat, seu ut unius & ejusdem prolis sint duo Patres *generatione*, quâvis id in dubium revocare videatur Caramuel de Dictam. consc. Coroll. 27. num. 1369. absque fundamento.
- III. Nec obstat quod docent Villalobos in Summa tom. 1. diffic. 10. n. 12. Diana part. 4. tract. 3. resol. 31. & part. 7. tract. 11. resol. 35. & multi alii quod quando duo eandem carnaliter cognoverunt, si illa

pariat, nec omnibus ut par est consideratis possit determinatè dici proles potius esse hujus quam illius, utrumque in jure haberi pro patre istius prolis, & teneri utrumque ad alimentâ pro rata istius proli ministrandâ: nō enim id ideò dicunt quod in hoc casu uterque verè sit aut possit esse Pater istius prolis; sed cum uterque rem habuerit cum Matre, dum non constat prolem esse unius & non alterius, possessio juris petendi alimentâ est in prole genitâ contra utrumque; ratio est quod certum sit & indubitatum jus prolis ad alimentâ petenda ab eo qui se genuit: Cum ergo constet utrumque coivisse cum Matre, incertum autem ex cujus semine sit proles, hæc rejicit in utrumque onus probandi ipsam non ex se esse, quod cum neuter possit in nostrâ hypothesi, manet proles in suo jure certo, seu possessione contra utrumque dubitantem.

Sed licet hoc verissimum sit utrumque, idest Jacob apud Matthæum, & Heli apud Lucam non posse esse Divi Iosephi Patres *generatione*, apparet tamen, satis ex notando nostro, non inde sequi quod obijciunt adversarii, Evangelistas scilicet pugnare inter se, cum possit uterque esse illius Pater aliâ & aliâ ratione, scilicet unus *generatione*, & alter uno ex aliis tribus modis, nimirum vel adoptione, vel affinitate, vel legali substitutione.

Ex quibus facile est colligere contra dicentium malitiam; etenim cum unicus esset sensus in quo non poterant conciliari nostri Evangelistæ, si nimirum uterque Pater ab illis recensitus diceretur Pater *generatione*, essent autem multi alii modi in quo facile possent, volunt in eo sensu locutus, in quo solo non possunt convenire, & noluerunt ullo modo advertere ad alios modos in quibus poterant, ut possent contradicere: non erubescerent tam palam vim facere veritati: maxime verò quod & hoc ipsum evidentissimè colligere poterant ex phrasi diversâ seu modo loquendi alio & alio quo usus est uterque Evangelista. Etenim Matthæus verbo *genuit* usus est, dicens: *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*, quod significat patrem per generationem: Lucas verò dicit, *Jesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli*. Quod sufficienter

sufficienter verificatur v. c. per legalem substitutionem.

VI. Hinc D. Augustinus lib. 2. de Con-
sens. Evang. cap. 3. *Cum necesse sit, in-*
quit, utroque Evangelista vera narrante,
ut unus eorum ejus Patris originem tene-
ret, qui genuerat, alter ejus qui adopta-
verat Joseph, quem probabiliter intelligen-
mus adoptantis originem tenuisse, quam
eum qui noluit Joseph genitum dicere ab
illo cujus eum filium esse narrabat? Com-
modius enim filius ejus dictus est à quo
fuera adoptatus, quam diceretur ab illo
genitus, cujus carne non erat natus. Mat-
thæus autem dicens Abraham genuit Isaac,
Isaac autem genuit Jacob, atque ita in hoc
verbo, quod est genuit perseverans, donec
in ultimo diceret Jacob autem genuit Jo-
seph, satis expressit ad eum Patrem se
perduxisse originem generantium à quo
Joseph non adoptatus sed genitus erat.

VII. Et licet idem Augustinus ibidem
subjungat, quod etsi Lucas eodem ver-
bo genuit quo Matthæus usus fuisset,
adhuc nihilominus possent conciliari
dicendo unum naturâ genuisse, alte-
rum charitate quod est adoptare, con-
tinuò tamen addit, *Sed plane si hoc ver-*
bo etiam Lucas uteretur, omnimodo esset
ambiguum quis eorum adoptantem, quis
ex propria carne genentem commemoras-
set. Nunc vero cum alter dicit Jacob ge-
nuit Joseph, alter Joseph qui fuit Heli, etiam
ipsa verborum differentia quid singuli sus-
cepissent eleganter intinaverunt: Sed hoc
facile sanè, ut dixi postea occurrere homini
Religioso, qui quodlibet aliud querendum
potius judicaret, quam Evangelistam esse
mentitum, facile, inquam, occurreret ut
videret quibus casibus unus homo duos Pa-
tres habere potuerit, hoc ex illis calumniosis
occurreret, nisi litigare quam considerare
maluissent. Hæc D. Augustinus.

VIII. Dices illud qui fuit Heli, apud Lu-
cam in eadem significatione debet ac-
cipi in qua accipitur qui fuit Mathat,
& sic de cæteris omnibus sursum Pro-
genitoribus: Atqui in his qui fuit ac-
cipitur semper in hac significatione, ut
significet qui fuit filius generatione,
non autem pro qui fuit filius legali
substitutione, ergo & illud qui fuit Heli,
eur quidem qui fuit septuagies quin-
quies repetitum, semel tantùm scilicet
in D. Josepho, deberet accipi in

aliâ significatione, quàm in septuaginta
quatuor aliis vicibus?

Respondeo tamen, primò negando
majorem & minorem objectionis, nam
de Salathiele apud Lucam dicitur, qui
fuit Neri: & apud Matthæum dicitur
genitus à Jechoniâ, ergo & in Salathiele
to qui fuit accipitur aliter quàm in aliis
illius Genealogiæ Lucæ recensitis Pro-
genitoribus: quare recurrendum sicut
in casu Divi Josephi, ad distinctionem
Augustinianam, & dicendum Sala-
thielem habuisse duos Patres unum
naturalem apud Matthæum, legalem
alterum apud Lucam: verùm cum non
constet eundem esse utrobique Salathie-
lem, hæc solutio non plenè satisfacit.

Quare Respondeo secundò, negan-
do iterum utramque objectionis pro-
positionem majorem & minorem, quia
ad summum istius Genealogiæ D. Lu-
cæ apicem, utitur etiam Lucas eadem
dictione qui fuit quomodo in cæteris
omnibus infernè descriptis, dicens de
Adam qui fuit Dei: constat autè Adam
non fuisse Dei, quomodo Seth fuit Adæ,
quomodo Henos fuit Seth, & sic de cæ-
teris. Adam enim non procedit à Deo,
ut Seth ab Adam per generationem, sed
per creationem, & idè Adam non si-
milis Deo in naturâ sicut Seth Adæ.

Igitur to qui fuit per totam Lucæ
Genealogiam, sumitur prout significat
unum hominem pertinere ad alium,
seu esse alterius in eâ ratione quæ con-
ferat ad deducendam ejus originem:
sufficit autem ad hoc ut vel titulo crea-
tionis qualiter Adam respectu Dei, vel
titulo generalionis, qualiter Seth respec-
tu Adæ, & alii deorsum in istâ Genea-
logiâ Lucæ, vel titulo substitutionis le-
galis ut Joseph respectu Heli, quis alte-
rius esse dignoscatur.

Sed cum ex notando nostro hic n. i.
quatuor modis possit quis dici Pater al-
terius scilicet generatione, adoptione,
affinitate, substitutione, queritur cum
satis appareat ex modo loquendi Mat-
thæi Jacob esse Patrem D. Josephi gene-
ratione, quo pacto Heli qui apud Lucam
fuerit etiam ejus Pater, an adoptione? an
verò affinitate aut legali substitutione?

Volunt aliqui Heli apud Lucam fuisse
se Patrem ejus adoptione. Nituntur
authoritate D. Augustini lib. 3. contra

G

Fautum

Synopsis

Magnum
D.
Josephus
RV
at

Faustum Manichæum cap. 3. ubi sic D. Augustinus. Tota in hoc quæstio est quomodo potuerit duos Patres habere Ioseph: hoc enim si potuisset fieri demonstratur, nulla omnino causa est cur quisquam istorum Evangelistarum in diversis generationibus enumerandis falsum dixisse credatur: à duobus enim Patribus jam non erit mirum, neque contrarium quod & Avi duo & Atavi & Proavi esse potuerunt, & quidquid supra est usque ad David cuius erant ambo filii & Salomon qui pertinet ad ordinem quem Mattheus secutus est, & Nathan qui est in serie quam Lucas exposuit. Attendunt enim ista nonnulli & vident non posse à duobus viris per commixtionem carnis hominem gigni, & idèo putant istam quæstionem non posse dissolvi, nec intuentur quod usitatissimum atque facillimum est, Patrem cuiusquam non eum tantum dici à quo genitus, sed etiam à quo fuerit adoptatus, &c.

XIV. Confirmant ex eodem D. Augustino, lib. 2. quæstion. Evangelicarum quæst. 5. ubi ad propositam difficultatem, ita respondet: *Mihi quidem in presenti tres causæ occurrunt, quarum aliquam Evangelista secutus sit: Aut enim unus erat Ioseph naturalis Pater, & alter eum adoptaverat, aut more Iudeorum cum sine filiis unus decessisset uxorem eius propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit: ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur. Aut unus Evangelista patrem eius, à quo genitus est nominavit, alter Avum Maternum, &c. ut inde iam usque ad David non eundem Lucas quem Mattheus generationum ordinem texeret. In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus, quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de eius uxore excuscat, illud quod nascitur nomen defuncti solet accipere. Ex quibus evidentiissime patet, inquirunt hi, D. Augustinum hanc viam scilicet adoptionis prætulisse legali substitutioni pro Conciliatione Evangelistarum.*

XV. Verum non adverterant hi D. Augustinum hanc suam sententiam postea re maturius examinata retractasse lib. 2. Retract. cap. 7. ubi sic loquitur. *In libro ergo tertio contra Faustum Manichæum, cum solverem quæstionem, quomo-*

do potuerit duos Patres habere Ioseph, dixi quod ex alio natus, ab alio fuerit adoptatus, sed genus quoque adoptionis dicere debui, sic enim sonat quod dixi tanquam eum virum adoptaverit alius Pater. Lex autem filios etiam mortuis adoptabat, iubens ut fratris sine liberis mortui duceret frater uxorem, & fratri defuncto semen ex ea suscitaret, quæ profecto de duobus unius hominis patribus expeditior ibi redditur ratio: Verum autem fratres fuerunt in quibus hoc contigit, ut unus defuncti qui vocabatur Heli duceret alter uxorem, idèst Iacob, à quo Mattheus narrat generatum esse Ioseph, sed uterino fratri suo cum genuit, cuius filium Lucas dicit fuisse Ioseph, non utique natum, sed ex lege adoptivum. Hoc in eorum litteris inventum est quirecenti memoriâ post Ascensionem Domini de hac re scripserunt. Nam etiam nomen ejusdem mulieris quæ peperit Iacob Patrem Ioseph de prioro marito Nathan qui fuit Pater Iacob, Avus Ioseph secundum Mattheum, & de marito posteriore Melchi peperit Heli cuius erat adoptivus Ioseph non tacuit Africanus. Quod quidem cum Fausto responderem, nondum legeram, sed tamen per adoptionem potuisse contingere ut unus homo duos haberet patres dubitare non poteram. Hæc D. Augustinus. Quare cum à tanto Doctore aliquando amplexata sententia, ab eo postea repudiata sit, à nobis etiam repudianda est.

XVI. Accedit quod adoptio ista non videtur habuisse locum apud Hebræos maximè post legem scriptam factâ tunc distributione tribuum, fortium, & hæreditatum: Nam nec ulla extat de potestate vel modo adoptandi lex, cum tamen in aliis materiis referantur multe, quarum plures non videntur tam relatu dignæ ac hæc si extaret. Imò cum finis & effectus Adoptionis primarius sit ut adoptans habeat suorum bonorum hæredem, & ut adoptatus in illis succedat loco filii Patri adoptanti; videntur aliæ leges Dei huic adoptioni repugnasse illa præcipuè quæ habetur Numeror. cap. 27. num. 8. 10. & 11. quæ talis est. *Flomo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam eius transibit hæreditas, si filiam non habuerit, habebit successores fratres suos, quod si & fratres non fuerint, dabitis hæreditatem fratribus patris eius, si autem nec paternos habuerit, dabitur*

dabitur hereditas his qui ei proximi sunt, eritq; hoc filius israel sanctum lege perpetua. Ex qua lege evidenter patet quod debebatur hereditas proli ex lege Dei si prolem habebat, proximiori si non habebat, ita ut aliter de hereditate sua disponere minimè posset, ac sic nullus poterat esse adoptioni locus.

XVII. Deinde quia illud *qui fuit Heli*, ita debet accipi ut significet D. Iosephum esse illius Heli in eà ratione quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens sit ad genealogiam, cum hanc rem agat Lucas. Sed adoptio Legis Civilis non videretur habere rationem quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens dici possit ad deducendam tam operose Genealogiam, quantam deduxit Lucas ab iplo usque ad ipsum Deum. Ergo, &c.

XVIII. Quare respondent alii unum fuisse Patrem Divi Iosephi generatione, alterum affinitate: & quidem Arias Montanus censet Matthæum recensere Socerum eius seu Patrem Beatæ Virginis, Lucam verò eius Patrem naturalem: Nec obstat verbum *genuit*, quo utitur Matthæus dicens: *Jacob autem genuit Ioseph Virum Mariæ*, quod propriè significat generationem. Nam ut ait D. Augustinus lib. de Consens. Evangelist. *Non absurdè quisq; dicitur non carne, sed charitate genuisse quem sibi adoptavit.* Cum ergo Jacob tradendo filiam suam Beatam Virginem in matrimonium D. Iosepho eum adoptarit in filium suum, potest non absurdè Jacob dici illum genuisse, non carne, sed affectu & charitate: & ita rem se habere probat Arias ex hoc, quod si Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Ioseph, non sit Pater Beatæ Virginis, & Socer tantum D. Iosephi, non attigisset Matthæus scopum suum, qui ut ipse indigitat, est scribere librum Generationis Jesu-Christi, & ostendere illius descensum ex Abraham & Davide Rege. Atqui id non fecisset si in Patre naturali D. Iosephi, ex quo Christus non est, non verò in Patre Beatæ Virginis, à qua Christus est, descensum terminasset.

XIX. Sed præterquam quod hæc opinio valdè particularis est, ruit ex hoc, quod asserat Jacob qui apud Matthæum dici-

tur genuisse Ioseph, esse Patrem Beatæ Virginis, quia nec id habet Arias ex Scripturâ, & aliundè constat ex Sanctis Patribus & Ecclesiæ Traditione fuisse Sanctum Ioachim. Contra quod nihil valet replicare Ioachimum fuisse binominem, hoc enim & arbitrariè dicitur ac sine probatione, & convincitur nulla esse hujus asseri verisimilitudo ex eo quod Ecclesia in suis libris, Martyrologio, Breviario, & Calendariis, Patri Beatæ Virginis, non nomen Jacob, quod ex suppositione hujus sententiæ habuisset certo ex Evangelio, adscripserit, sed semper nomen Ioachim.

Quoad illud quo se munit ex D. Augustino Montanus, quod scilicet non absurdè quis dicitur charitate genuisse, quem sibi adoptavit, ideoque posse dici quod Jacob genuerit Ioseph ex eo quod ipsum adoptarit in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Respondeo, etsi concederemus Jacob & Ioachim fuisse unum & eundem, non constat eum fuisse in vivis quando filia ejus Beatissima Virgo nupsit D. Iosepho: imò contrarium est verius, & ab omnibus fidelibus communiter receptum, nec unquam aliud probabit Montanus, non igitur potuit illum charitate genuisse, seu adoptasse in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Secundò non advertit Montanus ad ea quæ statim post verba ab eo pro se citata subjungit D. Augustinus hoc modo. *Sed planè si hoc verbo genuit etiam Lucas uteretur, omnimodo esset ambiguum quis ex propria carne genuentem Patrem commemorasset. Nunc verò cum alter dicit Jacob genuit Ioseph, alter Ioseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentiâ quid singuli suscepissent eleganter intimaverunt.* Tertiò, quia nulla est necessitas ita detorquendi Scripturam: Atqui communis est & receptissima SS. Patrum, Theologorum & Ecclesiæ regula Scripturam debere accipi semper in proprio sensu, id est, illo quem verba ex sua primâ institutione significant, nisi aliter sumi necessitas & ratio cogat, quæ hic non reperitur: Quod enim dicit Montanus aliàs futurum ut Matthæus non attigerit scopum quem sibi proposuerat edendi scilicet Christi

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
RV
an

Genealogiam, contrarium patet ex dictis cap. precedenti, ubi illud argumentum proposuimus & solvimus. Ergo Iacob verè & propriè genuit Ioseph virum Mariæ de quâ natus est Iesus, & consequenter non est Pater Mariæ Virginis

XXI. Igitur his opinionibus demissis quæ etiam exoleverunt, restant nunc solum duæ valdè celebres: quarum prima est præcedenti è diametro opposita & asserit D. Matthæum referre Divi Iosephi Patrem generatione & cæteros eius Progenitores, Lucam verò Patrem Beatæ Virginis conjugis sive Avum Christi, scilicet Heli alio nomine dictum Joachim, & cæteros utriusque Progenitores. Altera quæ asserit unum Evangelistarum referre Patrem Iosephi generatione alterum eum qui ejus Pater est legali substitutione. De quibus in sequentibus.

CAPUT V.

Examinatur prima ex his duabus opinionibus, an scilicet D. Matthæus referat D. Iosephi Patrem & Progenitores generatione, & Lucas Patrem B. Virginis.

I.

FFIRMATIVE docuerunt primi omnium Joannes Lucidus de Emendat. Tempor. c. 1. & Annæus in Comment.

Philon qui floruerunt circa annum 1550. quam opinionem tanti facit Barradius è Societate Jesu tom. 1. in Evangel. lib. 5. c. 30. ut dicat Sanctos Patres si viverent hanc hujus difficultatis diluendæ rationem & viam inituros. Lucidius & Annæus secuti sunt Galatinus lib. 7. de Arcan. Cathol. verit. c. 12. Driedo lib. 3. de variis Dogmat. c. 5. p. 4. Suarez tom. 2. in 3. p. D. Thomæ ditp. 2. sect. 3. §. dico tertio, Jansenius Gandav. in concord. c. 14. Didacus Stella & Cornelius à Lapide in c. 3. Lucæ. Barradius ubi supra, qui etiam asserit eam quam sequenti capite afferemus esse verisimilem.

II. Pro hac citantur etiam à nonnullis

S. Augustinus l. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 9. & lib. 2. de Consens. Evangelist. c. 2. & 3. Author libri de ortu B. Virg. falsò D. Hieronymo adscripti, Dionysius Carthusianus, & Card. Caietan. in c. 3. Luc. Sotus in 4. distinct. 30. quæst. 2. art. 1. Canus lib. 11. de Locis Theologic. c. 5. & Canisius lib. 1. de Decip. Virg. c. 3. sed falsò. Nam quoad D. Augustinum & Authorem libri de ortu B. Virginis in locis citatis, ne verbum quidem habent de illâ sententiâ, quod etiam fatetur P. Suarez loco citato. Quoad Dyonis. Carthuf. non hanc sed sequentem expressissimè docet, tam in cap. 1. Matth. quam in cap. 3. Lucæ. Ubi utriusque Genealogiam explicat maximè vero ultimo loco art. 9. ad illa verba *qui fuit Heli*. Quoad Caietanum eam quidem Sententiam ex aliis refert, sed tantùm abest ut illam sequatur, quin potius innuit se de ejus veritate dubitare, nec posse illi adherere, dum addit, *Et hac opinio si constaret amplectenda esset, &c.* Quoad Sotum nihil de hac re habet, sed solum ait Beatissimam Virginem esse ex Patre de Judâ, & Matre de Tribu Levi. Quoad Canum & Canisium non eam tenent, sed ab aliquibus teneri asserunt: ut proindè certissimum sit vel ante præfatos Lucidum & Annæum ullum esse qui hanc sententiam tenuerit, nec post illos nisi paucissimos.

III.

Hæc sententia à suis autoribus ingeniosè fateor inventa est, tum ad solvendam præsentem difficultatem de discrepantiâ Evangelistarum Matthæi & Lucæ inter se quoad punctum Genealogiæ, tum præcedentem c. 3. propositam de impertinentiâ utriusque in eâ subducendâ. Cùm enim viderent hi illam quæ à Matthæo descripta est, non ad Christum de quo tamen erat sermo, sed ad D. Iosephum, ex quo constat non esse Christum, terminari; ac propterea crederent, per eam nullo modo posse probari Christum ex Abrahamo & Davide Rege ortum ducere: interim verò fieri non posse ut uterque Evangelista in puncto tanti momenti tamque necessario, quale est hoc, defuerit; existimantur omnia fore facilia dicendo D. Lucam hoc egisse, & Christi Domini Genealogiam persequisse,